

Udskrift af Arbejdsrettens retsbog

Den 19. marts 2014 holdt Arbejdsretten møde i Arbejdsmarkedets Hus, Sankt Annæ Plads 5, 1250 København K, i

Sag nr.: AR2013.0661

Divisionsforeningen

mod

Landsorganisationen i Danmark

for

Spillerforeningen

i hvilken sag der sidst blev holdt retsmøde **den 5. februar 2014**.

Retten beklædtes af næstformand, højesteretsdommer Jytte Scharling, næstformand, højesteretsdommer Thomas Rørdam og næstformand, fhv. retspræsident Niels Waage.

Som retsskriver fungerede dommerfuldmægtig Emil Jurcenoks.

Ingen var mødt eller tilsagt.

I sagen, der blev voteret og optaget til afgørelse i retsmødet den 5. februar 2014, traf Arbejdsretten følgende

BESLUTNING

Påstande

Klageren, Divisionsforeningen, har nedlagt følgende påstande:

- Principal: Den af Fodboldens Voldgiftsret afsagte kendelse af 9. august 2013 genoptages til fornyet behandling ved faglig voldgift.
- Subsidiært: Den af Fodboldens Voldgiftsret afsagte kendelse af 9. august 2013 genoptages til fornyet behandling ved Fodboldens Voldgiftsret med anden dommersammensætning.
- Mere subsidiært: Den af Fodboldens Voldgiftsret afsagte kendelse af 9. august 2013 genoptages til fornyet behandling ved Fodboldens Voldgiftsret med samme dommersammensætning.

Indklagede, Landsorganisationen i Danmark for Spillerforeningen, har nedlagt følgende påstande:

- Principalt: Den af Fodboldens Voldgiftsret afsagte kendelse af 9. august 2013 genoptages ikke til fornyet behandling.
- Subsidiært: Den af Fodboldens Voldgiftsret afsagte kendelse af 9. august 2013 genoptages ved Fodboldens Voldgiftsret.

Sagsfremstilling

Ved klageskrift af 29. juni 2012 blev Divisionsforeningen af Spillerforeningen indklaget for Fodboldens Voldgiftsret.

Den 12. februar 2013 blev sagen berammet til hovedforhandling fredag den 28. juni 2013.

Spillerforeningen nedlagde under voldgiftssagen påstand om, at Divisionsforeningen skulle anerkende (1) at have handlet i strid med § 21, stk. 2-4, i parternes overenskomst fra 2004 ved uden inddragelse af Spillerforeningen at have udviklet og udnyttet en varemærkestrategi for Superligaen og 1. division (Betsafe/NordicBet Divisionen), og (2) at Divisionsforeningens salg af sponsorater til Superligaen og 1. division (Betsafe/NordicBet Divisionen) fra og med sæsonen 2010/2011 var omfattet af § 21, stk. 2-4, i parternes overenskomst fra 2004.

Divisionsforeningen nedlagde påstand om afvisning, subsidiært frifindelse.

Ved Spillerforeningens processkrift 2 af 17. maj 2013 nedlagde Spillerforeningen endvidere påstand om, (3) at Divisionsforeningen til Spillerforeningen skulle betale 25.860.385 kr. med procesrente fra sagens anlæg, og (4) at Divisionsforeningen til Spillerforeningen skulle betale en bod for Divisionsforeningens overenskomstbrud.

Spillerforeningens påstand 1 og 2 blev af voldgiftsretten udskilt til særskilt forhandling og afgørelse under hovedforhandlingen den 28. juni 2013.

- 0 -

Mandag den 17. juni 2013 indleverede parterne påstandsdokumenter/sammenfattende processkrifter til voldgiftsretten.

Fredag den 21. juni 2013 indleverede Divisionsforeningen processkrift D med bilag V under henvisning til det af Spillerforeningen i processkrift 5 af fredag den 14. juni og sammenfattende processkrift af 17. juni 2013 anførte.

Mandag den 24. juni 2013 fremlagde Spillerforeningen bilag 33.

Ved e-mail sendt torsdag 27. juni 2013 kl. 07:51 til bl.a. voldgiftsretten og Divisionsforeningen fremlagde Spillerforeningen en række yderligere bilag og anførte i den forbindelse bl.a. følgende:

”Til brug for afhøringen af [Spillerforeningens direktør] Mads Øland fremlægger jeg bilag 34-52, der dels vedrører drøftelser om varemærkestrategi efter overenskomsten fra 1999 (34-48) og dels vedrører korrespondance mellem Spillerforeningen og Divisionsforeningen forud for indbringelsen af klagen (49-52). Materialet vil sammen

med indklagedes processkrift D og tidligere fremlagte bilag 33 og bilag V indgå i en tillægsekstrakt, jeg får udarbejdet i løbet af i dag og medbringer til voldgiftsretten i morgen.

...

Ved e-mail sendt samme dag kl. 10:50 til bl.a. voldgiftsretten og Spillerforeningen anførte Divisionsforeningens advokat bl.a. følgende:

”Divisionsforeningen og undertegnede har her til morgen med meget stor undren modtaget nedenstående e-mail med bilag 34-52, 47 siders bilag i alt.

Bilagene er fremsendt godt et døgn før hovedforhandlingens start, der er ingen forklaring på, hvad klager mener at kunne bruge bilagene til, og der er heller ingen forklaring på bilagenes sene fremkomst eller undskyldning for dette, uanset at hovedparten af bilagene er over 10 år gamle.

Det er helt useriøs og uacceptabel sagsbehandling.

Hovedforhandlingen blev berammet den 12. februar 2013. og fremlæggelsen af de yderligere bilag sker på trods af, at Spillerforeningen den 4. marts 2013 meddelte, at der ikke var yderligere bemærkninger til indklagedes processkrift A.

Trods den meddelelse har Spillerforeningen herefter i perioden fra den 17. maj 2013 indgivet processkrift 2, processkrift 3, processkrift 4 og processkrift 5 – med dertilhørende yderligere bilag – idet processkrift 5 blev indleveret én retsdag før, der var frist for afgivelse af påstandsdokument.

Klagers processkrift 5 nødvendiggjorde selvsagt et processkrift D fra indklagede, der blev afgivet den 21. juni 2013, mens hovedparten af de øvrige processkrifter blot indeholdt opfordringer om oplysninger fra Divisionsforeningen, som Divisionsforeningen allerede havde opfyldt tidligere under sagen.

Herudover har Spillerforeningen yderligere bedt om fristudsættelse i forhold til tidspunkterne for indgivelse af ekstrakt og materialesamling.

Først nu – 25 timer før hovedforhandlingens start – har Spillerforeningen så valgt at fremlægge bilag 34-52, der for det første ikke relaterer sig til noget, der er anført i processkrift D, for det andet er et ganske omfangsrigt materiale og for det tredje er ganske gamle dokumenter.

Der er med andre ord ingen naturlig forklaring på, hvorfor materialet ikke har været fremme tidligere, og det er helt uforsvarligt, når fremlæggelsen sker så kort tid før en længe berammet hovedforhandling, idet Divisionsforeningen fuldstændig afskæres fra på behørig vis at gennemgå materialet og tilrettelægge sin bevisførelse herefter.

Divisionsforeningen har selvsagt behov for den fornødne tid hertil for at sikre en forsvarlig proces i et voldgiftssystem med én prøvelse af sagen.

Divisionsforeningen begærer derfor sagen omberammet, således at Divisionsforeningen får en reel mulighed for at forholde sig til det nu fremkomne.

Derudover anmoder Divisionsforeningen Fodboldens Voldgiftsret om at pålægge Spillerforeningen at indgive et processkrift, hvori der redegøres for, hvad bilagene påstås at vise, og hvilken betydning, som Spillerforeningen mener, at bilagene har.

...”

Ved e-mail sendt samme dag kl. 11:08 til bl.a. voldgiftsretten og Divisionsforeningen anførte Spillerforeningen bl.a. følgende:

”Som oplyst i min mail fra i morges, skal bilagene bruges i forbindelse med afhøringen af Mads Øland. De drejer sig dels om forløbet mellem overenskomstforhandlingerne i 1999 og 2004 i relation til varemærkestrategien (bilag 34-48) og dels den korrespondance, der har været mellem parterne fra tidspunktet for ophøret af SAS-ligaen i 2010 og 2012 (bilag 49-52). Der er alt i alt tale om en ganske begrænset mængde materiale, hvilket yderligere understreges af de relativt få markeringer foretaget i siden. Årsagen til at materialet ikke er fremkommet tidligere er dels en hidtil bortkommen mappe i forbindelse med Spillerforeningens flytning og dels journaliseringer under andre sager. Materialet er først fremskaffet i går sidst på dagen.

Der er herefter ikke grundlag omberammelse af sagen.”

Ved e-mail sendt samme dag kl. 11:21 til bl.a. voldgiftsretten og Spillerforeningen anførte Divisionsforeningen bl.a. følgende:

”Divisionsforeningen fastholder begæringen om omberammelse og det tidligere anførte.

Der er intet i nedenstående bemærkninger, der ændrer det faktum,

at materialet er fremkommet uacceptabelt sent,

at Divisionsforeningen ikke har behørig mulighed for at forberede sig, herunder overveje bevisførelse m.v., og

at bilagene naturligvis ikke kun skal bruges i forbindelse med afhøringen af Mads Øland, men også i sagen i øvrigt – uden at Divisionsforeningen med nedenstående bemærkninger er blevet klogere på, hvad hver enkelt bilag af Spillerforeningen menes at kunne tillægges af betydning.”

Samme dag kl. 15:29 meddelte voldgiftsretten via e-mail parterne følgende:

”I ovennævnte sag har voldgiftsretten netop drøftet indklagedes begæring om omberammelse.

DBU sekretariatet skal herefter oplyse, at hovedforhandlingen gennemføres som planlagt i morgen fredag den 28. juni 2013. Voldgiftsretten vil dog ikke afvise at udsætte hovedforhandlingen, hvis det viser sig, at Divisionsforeningen ikke med rimelighed kan varetage sine interesser.”

Hovedforhandlingen blev herefter gennemført fredag den 28. juni 2013. Af voldgiftsrettens forhandlingsprotokol sendt til parterne pr. e-mail den 22. oktober 2013 fremgår følgende:

”Voldgiftsretten blev sat den 28. juni 2013 kl. 09.00 af landsdommer Bloch Andersen (formand), advokat Peter Breum og advokat Søren Stenderup Jensen.

For klager, Spillerforeningen, mødte advokat Martin Dahl Pedersen tillige med jurist Mikael Døi, samt med formand for Spillerforeningen, Thomas Lindrup, og direktør i Spillerforeningen, Mads Øland.

For indklagede, Divisionsforeningen, mødte advokat Christian K. Clasen tillige med Søren Hansen, samt med administrerende direktør i Divisionsforeningen, Claus Thomsen, og Ole Knudsen og Torben Oldenburg.

Der fremlagdes sammenfattende processkrifter af 17. juni 2013 fra Spillerforeningen ved advokat Martin Dahl Pedersen og af s.d. fra Divisionsforeningen ved advokat Christian K. Clasen.

Der fremlagdes videre ekstrakt, tillægsekstrakt og materialesamlinger.

Indklagede tog i relation til bilag 39 forbehold for at indkalde Søren Colding som vidne.

Indklagede tog endvidere forbehold for at indkalde Allan Johansen som vidne.

Advokat Martin Dahl Pedersen forelagde sagen og dokumenterede i forbindelse hermed.

Advokat Christian K. Clasen havde lejlighed til at supplere forelæggelsen.

Der blev efter vejledning om sandhedspligten afgivet forklaring af direktør Mads Øland.

Der blev efter vejledning om sandhedspligten afgivet forklaring af administrerende direktør Claus Thomsen.

Som vidne mødte Torben Oldenburg, der vejledt om sandhedspligten afgav forklaring.

Som vidne mødte administrerende direktør Jacob Nielsen, der vejledt om sandhedspligten afgav forklaring.

Som vidne mødte Allan Reese, der vejledt om sandhedspligten afgav forklaring.

Som vidne mødte Børge Bach, der vejledt om sandhedspligten afgav forklaring.

Som vidne mødte advokat Peter Nisbeth, der vejledt om sandhedspligten afgav forklaring.

Som vidne mødte Inger Tanderup, der vejledt om sandhedspligten afgav forklaring.

Som vidne mødte Peter Froulund, der vejledt om sandhedspligten afgav forklaring.

Som vidne mødte direktør Michael Overgaard, der vejledt om sandhedspligten afgav forklaring.

Indklagede frafaldt førelsen af vidnet Niels-Christian Holmstrøm.

Indklagede frafaldt at indkalde Søren Colding som vidne.

Advokat Christian K. Clasen tilkendegav, at indklagedes standpunkt om passivitet havde været kendt hele tiden, men at han alligevel først g.d. havde modtaget bilag (optaget i tillægsekstrakten) herom. Han havde i den anledning talt med Allan Johansen, der imidlertid ikke havde mulighed for at give møde i dag. Advokat Christian K. Clasen tilkendegav videre, at hovedforhandlingen kunne fortsætte uden førelsen af Allan Johansen, medmindre voldgiftsretten mener, at materialet er afgørende. Såfremt voldsretten finder det afgørende, så vil indklagede have hovedforhandlingen udsat med henblik på førelsen af Allan Johansen.

Efter votering tilkendegav retsformanden, at voldgiftsretten havde noteret sig indklagedes standpunkt, og at hovedforhandlingen foreløbig kunne fortsætte.

Sagen procederes.

Indklagede gentog herunder afslutningsvis, at hovedforhandlingen eventuelt måtte genoptages med henblik på at høre Allan Johansen som tidligere nævnt.

Der repliceredes og dupliceredes.

Efter votering tilkendegav voldgiftsretten sit syn på sagen.

Indklagede tilkendegav, at man ønskede en kendelse afsagt.

Voldgiftsretten optog sagen til kendelse, der afsiges efter nærmere meddelelse.

Voldgiftsretten hævet.”

Den 9. august 2013 afsagde voldgiftsretten kendelse og anførte i den forbindelse bl.a. følgende:

”Voldgiftsrettens begrundelse og resultat

Bloch Andersen og Peter Breum udtaler:

Det fremgår af pressemeddelelsen af 6. juli 2010 og af Divisionsforeningens årsberetning for 2009-10, at det nye liga-brand er udviklet af Divisionsforeningens Brandingudvalg. I overensstemmelse hermed var navnet Superliga og mærket (logoet) registreret som tilhørende Divisionsforeningen. Vi finder herefter og efter den meget nære forbindelse mellem Divisionsforeningen og Superligaen A/S, herunder blandt andet ved, at Divisionsforeningen og Superligaen A/S har samme direktion og ved, at Divisionsforeningen varetager sekretariatsfunktionerne for Superligaen A/S, at Divisionsforeningen ikke alene er ansvarlig for udviklingen af den nye

varemærkestrategi, men også for udnyttelsen af denne. Det kan på denne baggrund ikke tillægges afgørende betydning, at udnyttelsen er sket i Superligaen A/S, og at navn og varemærke er overført til Superligaen A/S.

Vi finder således hverken grundlag for at afvise sagen med den begrundelse, at påstandene ikke er egnede til påkendelse med henvisning til, at udvikling og udnyttelse er sket i Superligaen A/S, eller at frifinde Divisionsforeningen med henvisning til, at Divisionsforeningen ikke er rette indklagede. Det bemærkes, at rette påstand for sidstnævnte anbringende er frifindelse.

Allerede parternes første samarbejdsaftale fra 1998 indeholdt bestemmelser om en fælles varemærkestrategi. Bestemmelserne herom er videreført i overenskomsten fra 2004. Divisionsforeningen ønskede under senere overenskomstforhandlinger, at bestemmelserne udgik, hvilket Spillerforeningen modsatte sig. Der blev ikke indgået nogen ny overenskomst, og overenskomsten fra 2004 er fortsat gældende.

Bestemmelserne om den fælles varemærke strategi må forstås således, at de ikke omfatter navnesponsoratet for Danmarksturneringens bedste række, sådan som dette blev praktiseret, idet dette siden 1995-96 uden om Spillerforeningen havde været solgt til sponsorer.

I forbindelse med udløbet af SAS-navnesponsoratet i 2010 skiftede klubberne imidlertid strategi, således at man ikke længere solgte navnesponsorat for Danmarksturneringens bedste række, men i stedet iværksatte en varemærkestrategi for denne række. Som anført ovenfor er Divisionsforeningen ansvarlig herfor. Vi finder, at Divisionsforeningen dermed er ansvarlig for, at der uden om Spillerforeningen er udviklet og iværksat en sådan varemærkestrategi, som man i overenskomsten havde forpligtet sig til at være fælles om, og som man tidligere sammen havde arbejdet på.

Det bemærkes herved, at klubben, med respekt af andre rettighedshavere, råder over logoer og klubdragter, og at klubben ifølge overenskomstens § 9.3 har ret til at udnytte spillerens billede, ligheder og autograf i forbindelse med klubben eget salg af merchandise, i forbindelse med klubbens markedsføring, og i forbindelse med klubbens salg af sponsorater.

Klubben kan således ikke råde over spillerens billede, ligheder og autograf i forbindelse med de nævnte aktiviteter, såfremt disse ikke vedrører klubben. Disse rettigheder tilhører således fortsat spilleren og er gennem overenskomstens § 9.4 indskudt i fælles projekter under forudsætning af, at sådanne projekter er godkendt af begge parter kompetente organer.

Parterne har derfor gennem overenskomstens § 21.1 og § 21.2 forpligtet sig til i fællesskab at udnytte bl.a. disse rettigheder til blandt andet at udvikle en varemærkestrategi for SAS ligaen og de øvrige divisioner.

Det bemærkes særskilt, at Divisionsforeningen ikke ensidigt kan frigøre sig fra denne forpligtelse ved at henvise til, at projektet ikke er godkendt af begge parter kompetente organer.

Da varemærkestrategien ifølge Divisionsforeningens årsberetning for 2010-11 er indført i eller skal indføres i også 1. og 2. division samt i Divisionsforeningen, finder vi, at Divisionsforeningen også er ansvarlig for varemærkestrategien i relation til 1. division.

Vi finder ikke, at Spillerforeningen har ageret på en sådan måde, at Divisionsforeningen med rette kan have gået ud fra, at Spillerforeningen ikke ville gøre sine rettigheder efter overenskomstens § 21 gældende, og vi finder således ikke, at Spillerforeningen har udvist retsfortabende passivitet ved først at rejse kravet som sket.

Vi stemmer derfor for at tage Spillerforeningens påstande 1 og 2 til følge.

Søren Stenderup Jensen udtaler:

Klubberne råder alene, med respekt af andre rettighedshavere, over rettighederne til logoer og klubdragter, og disse rettigheder er ikke omfattet af overenskomsten. Efter overenskomstens § 9.3 har klubberne endvidere fået overdraget retten til at udnytte spillerens billede, ligheder og autograf i forbindelse med klubbernes eget salg af merchandise, i forbindelse med klubbernes markedsføring og salg fremmende foranstaltninger og i forbindelse med klubbens salg af sponsorater.

I overensstemmelse med almindelige regler om overdragelse af immaterielle rettigheder fra en arbejdstager til en arbejdsgiver må bestemmelsen i overenskomstens § 9, stk. 3, forstås således, at klubberne gennem bestemmelsen har fået overdraget retten til at udnytte spillerens billede, ligheder og autograf i det omfang, dette er nødvendigt for driften af klubbernes sædvanlige virksomhed. De herved overdragne rettigheder er klubberne efter min opfattelse berettigede til at udnytte såvel enkeltvis som i samarbejde med andre klubber i Danmarksturneringen f.eks. i forbindelse med markedsføringen af Superligaen og de øvrige divisioner.

Bestemmelsen i overenskomstens § 21, stk. 1, hvorefter parterne i fællesskab skal udfolde alle bestræbelser på at træffe de nødvendige foranstaltninger for i fællesskab at udnytte de fælles rettigheder, som de i medfør af overenskomsten er blevet tilført fra klubber og spillere, må forstås i sammenhæng med bestemmelserne i overenskomstens § 9, herunder § 9, stk. 4, der forudsætter, at der er tale om andre rettigheder, end de i § 9, stk. 3, nævnte rettigheder. Det samme gælder udviklingen af en fælles varemærkestrategi som bestemt i overenskomstens § 21, stk. 2.

Det følger herefter af sammenhængen i § 21, sammenhængen mellem § 9, stk. 3-4, og § 21 og det allerede ved overenskomstens indgåelse eksisterende navnesponsorat - der ubestridt ikke var omfattet af overenskomstens bestemmelser - at udviklingen og udnyttelsen af den omhandlede varemærkestrategi for Superligaen og de øvrige divisioner ikke vedrører fælles rettigheder, som er omfattet af parternes forpligtelse til fælles udvikling og udnyttelse i overenskomstens § 21, stk. 2, idet denne bestemmelse vedrører rettighederne til logoer, klubdragter, billeder, ligheder og autografer etc., som i udgangspunktet ikke er fælles rettigheder.

Det forhold, at parterne har drøftet en fælles varemærkestrategi for Superligaen i 2000-2001, som ikke blev godkendt af parternes kompetente organer, ændrer efter min opfattelse ikke ved, at udviklingen og udnyttelsen af den omhandlede varemærkestrategi

for ”Superligaen” ikke er en fælles rettighed, som er omfattet af parternes forpligtelse til fælles udvikling og udnyttelse i overenskomstens § 21.

Jeg stemmer allerede af denne grund for at frifinde Divisionsforeningen for påstand 1 og 2.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet.

T h i b e s t e m m e s:

Divisionsforeningen skal anerkende at have handlet i strid med § 21, stk. 2-4, i parternes overenskomst fra 2004 ved uden inddragelse af Spillerforeningen at have udviklet og udnyttet en varemærkestrategi for Superligaen og 1. division (Betsafe Divisionen).

Divisionsforeningen skal anerkende, at Divisionsforeningens salg af sponsorater til Superligaen og 1. division (Betsafe Divisionen) fra og med sæsonen 2010-11 er omfattet af § 21, stk. 2-4, i parternes overenskomst fra 2004.”

- 0 -

Divisionsforeningen har for Arbejdsretten til støtte for påstanden om genoptagelse som nyt relevant materiale fremlagt kopi af et brev af 1. januar 1999 fra Divisionsforeningens daværende direktør Claus Rode Jensen til Jørgen Bækkelund vedrørende aftaler mellem Spillerforeningen og Divisionsforeningen (bilag 8) samt et af Divisionsforeningen udarbejdet notat af 8. februar 1999 vedrørende aftaler med Spillerforeningen (bilag 9).

Divisionsforeningen har derudover fremlagt en række skriftlige vidneforklaringer fra Allan Johansen, Niels Christian Holmstrøm, Søren Colding, Allan K. Pedersen, Thomas Christensen og Mogens Krogh, der bl.a. vedrører fordeling og udnyttelse af rettigheder og diverse aftaler og drøftelser mellem Spillerforeningen og Divisionsforeningen, herunder vedrørende den omhandlede varemærkestrategi.

Anbringender

Divisionsforeningen har navnlig anført, at der i medfør af arbejdsretslovens § 30, stk. 1, er grundlag for, at Arbejdsretten genoptager sagen til fornyet behandling ved faglig voldgift, idet det må anses for overvejende sandsynligt, at sagen uden Divisionsforeningens fejl har været urigtigt oplyst, at sagen efter en genoptagelse vil få et væsentligt forskelligt resultat, og at omstændighederne i øvrigt i høj grad taler for genoptagelse.

Ét døgn før hovedforhandlingen fremkom Spillerforeningen med et meget omfattende bilagsmateriale på i alt 47 sider, der skulle støtte Mads Ølands forklaring, som uden bilagene blot ville fremstå som frihåndstegning. De omhandlede bilag kunne uden tvivl være fremlagt på et langt tidligere tidspunkt i sagen, idet en stor del af materialet var mere end 10 år gammelt. Voldgiftsretten valgte ikke desto mindre alligevel at fastholde hovedforhandlingen dagen efter.

Voldgiftsretten tilkendegav før og under hovedforhandlingen at ville vurdere, om Divisionsforeningen kunne varetage sine interesser, men en sådan vurdering lod sig ikke foretage under hovedforhandlingen.

Divisionsforeningen forsøgte under hovedforhandlingen at få kontakt med relevante vidner, hvilket blev meddelt voldgiftsretten, men det var ikke muligt med så kort varsel. Dette blev også straks efter bevisførelsen meddelt voldgiftsretten, der accepterede at ville afbryde voteringen og genoptage hovedforhandlingen, hvis noget fra bilag 34-52 kunne tillægges betydning.

Det fremgår af kendelsen, at voldgiftsretten har lagt vægt på det omhandlede bilagsmateriale til skade for Divisionsforeningen.

Voldgiftssagen burde derfor være blevet omberammet, hvilket Spillerforeningen også burde have erklæret sig enig i, således at alle relevante fakta og retlige argumenter kunne være præsenteret for voldgiftsretten. Alternativt kunne man have ladet de omhandlede bilag udgå af sagen. Det er et almindeligt retsplejemæssigt princip, at en part skal have mulighed for at få kendskab og lejlighed til at kommentere på bemærkninger og beviser, der fremføres af modparten, uanset om de tillægges betydning for rettens afgørelse. Det må så meget desto mere gælde, når voldgiftsrettens afgørelse ikke kan appelleres, og i en sag af så indgribende betydning for Divisionsforeningen.

Divisionsforeningen fik som følge af afslaget på anmodningen om omberømmelse ikke fornøden og betryggende lejlighed til at imødegå de af Spillerforeningen fremlagte bilag og tilrettelægge sin bevisførelse herefter, herunder med henblik på at imødegå de misforståelser som bilagenes indhold kunne give anledning til. De fremlagte bilag ændrede sagen radikalt, og det var først ved fremlæggelsen heraf, at Divisionsforeningen fik brug for de ekstra vidner. Divisionsforeningen blev desuden stillet i en fuldstændig umulig situation, idet man nu var nødt til at bruge dagen før hovedforhandlingen på at gennemgå de mange bilag frem for at forberede sagens materie. Grundlæggende retsplejemæssige principper om ”fair trial” er dermed tilsidesat, jf. også artikel 6 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Når der er begået en formel fejl af den pågældende karakter, skaber det en formodning for, at voldgiftsretten er nået frem til et forkert resultat, hvilket dissensen også afspejler. Allerede som følge af den formelle fejl, bør sagen genoptages.

De fremlagte vidneerklæringer, der bl.a. belyser, hvad der ligger bag bilagenes omtale af den omtvistede ”varemærkestrategi”, og som kunne være med til at imødegå Mads Ølands forklaring, illustrerer desuden de væsentlige faktuelle forhold, som Divisionsforeningen blev afskåret fra at inddrage i sagen, som vil betyde, at sagen ved en genoptagelse vil få et andet resultat.

Det bemærkes yderligere, at der ikke er noget grundlag for at statuere identifikation mellem Divisionsforeningen og Superligaen A/S, og at det forhold, at man går fra én navnesponsor til fire navnesponsorer ikke kan medføre, at der herved etableres en varemærkestrategi. Fodboldens voldgiftsret har dermed foretaget en forkert juridisk subsumption, der ikke stemmer overens med det faktum, som voldgiftsretten er blevet forelagt. Også disse forhold fører til, at sagen bør genoptages til fornyet behandling.

Landsorganisation i Danmark for Spillerforeningen har navnlig anført, at Divisionsforeningen ikke har påvist omstændigheder, der gør, dels at det må anses for overvejende sandsynligt, at sagen var urigtigt oplyst, dels at sagen efter en genoptagelse vil få et væsentligt forskelligt resultat, og dels omstændigheder, der i øvrigt i høj grad taler for genoptagelse, jf.

arbejdsretslovens § 30. Bestemmelsen svarer til retsplejelovens § 399, og alle tre forhold skal foreligge, før genoptagelse kan komme på tale. Adgangen til genoptagelse udgør en helt ekstraordinær undtagelse til hovedreglen om, at voldgiftsrettens afgørelse er endelig, og genoptagelse sker typisk, hvor dommeren selv har erkendt at have begået en fejl.

Divisionsforeningen har ikke fremlagt væsentligt afgørende nye dokumenter eller påvist vidner, der kan forklare om afgørende nye faktuelle forhold, som Divisionsforeningen ikke kunne have indkaldt til hovedforhandlingen på grundlag af sagens forudgående mæglingsforløb og de udvekslede processkrifter. Det nye materiale har stort set heller intet med de nye bilag at gøre. Det bemærkes i øvrigt, at de skriftlige vidneerklæringer er påfaldende ens i deres sproglige udformning, og at alle benytter ordet ”hensigtserklæring” i deres omtale af varemærkestrategien.

En part er selv herre over sin egen bevisførelse, og man kan ikke fortryde, når man ser rettens resultat og herefter forsøge at få en sag genoptaget, bare fordi man opdager, at der var noget, man gerne ville have haft med.

Retsplejelovens regler gælder med ”de fornødne tilpasninger” i faglig voldgift, jf. arbejdsretslovens § 29, og der er tradition for, at voldgiftsager behandles under mere uformelle former. Det er således ikke første gang, at der under en voldgiftssag bliver fremlagt nye bilag dagen før eller på selve dagen for hovedforhandlingen, og i denne sag skyldes den sene fremlæggelse konkret, at de omhandlede bilag grundet flytterod først blev fundet frem, dagen før de blev fremlagt. Voldgiftsrettens afgørelse om at omberamme sagen beror på en skønsmæssig vurdering, der er foretaget af voldgiftsretten på et tidspunkt, hvor sagen var skåret til og retten kendte sagen.

Der var et hektisk forløb op til hovedforhandlingen, hvor begge parter fremlagde nye bilag, og voldgiftsrettens e-mail dagen før hovedforhandlingen og voldgiftsrettens protokollat viser, at voldgiftsretten var fuldt opmærksom på og har taget højde for, at der var fremkommet nyt materiale, og at Divisionsforeningen skulle have mulighed for at varetage sine interesser. Når voldgiftsretten ikke fandt anledning til at udsætte sagens afgørelse, må det være, fordi voldgiftsretten ikke har lagt vægt på bilagsmaterialet, endsige at det har haft afgørende betydning for voldgiftsrettens resultat. Bilagene er da heller ikke omtalt i voldgiftrettens præmisser.

Divisionsforeningen ønsker med anmodningen om genoptagelse reelt at få Arbejdsretten til at omgøre voldgiftsrettens bevisvurdering og afgørelse vedrørende overenskomstens fortolkning. Divisionsforeningens anbringender er blevet grundigt belyst og procederet på mæglingsmødet, under den langvarige skriftveksling og ved den grundige hovedforhandling, og voldgiftsrettens afgørelse er derfor blevet til under fuldt betryggende omstændigheder. Divisionsforeningen forsøger blot at efterprocedere sagen.

Arbejdsrettens begrundelse og resultat

Efter arbejdsretslovens § 30, stk. 1, kan Arbejdsretten undtagelsesvis tillade, at en sag, der er afgjort af en faglig voldgiftsret, genoptages, når det må anses for overvejende sandsynligt, at sagen uden ansøgerens fejl har været urigtigt oplyst, og at sagen efter en genoptagelse vil få et væsentligt forskelligt resultat, og omstændighederne i øvrigt i høj grad taler for genoptagelse.

Arbejdsretten finder, at de bilag (bilag 34-52), som Spillerforeningen fremlagde den 27. juni 2013, dagen før hovedforhandlingen i voldgiftsretten, angik temaer, som i forvejen var introduceret i sagen, og som Divisionsforeningen også før bilagenes fremkomst havde haft anledning til at overveje bevisførelse om, hvis man fandt, at det var af betydning. Forløbet før og under hovedforhandlingen i voldgiftsretten viser, at voldgiftsretten var meget opmærksom på, at fremkomsten af de nye bilag kunne indebære en vanskelig situation for Divisionsforeningen, og at en udsættelse af sagen kunne komme på tale, hvis foreningen ikke med rimelighed kunne varetage sine interesser, jf. voldgiftsrettens mail af 27. juni 2013 og forhandlingsprotokollen vedrørende hovedforhandlingen den 28. juni 2013. Det må derfor antages, at voldgiftsretten, forinden den traf sin afgørelse, havde overvejet, om de nye bilag var af betydning for sagens udfald, og at den var kommet til den konklusion, at dette ikke var tilfældet. Der er da heller ikke – hverken i flertallets eller i det dissenterende voldgiftsmedlems begrundelse – henvist til de nye bilag.

Under disse omstændigheder finder Arbejdsretten, at betingelserne i arbejdsretslovens § 30, stk. 1, for undtagelsesvis at tillade genoptagelse af voldgiftssagen ikke er opfyldt.

Divisionsforeningens anmodning om genoptagelse tages derfor ikke til følge.

THI BESTEMMES:

Den af Fodboldens Voldgiftsret afsagte kendelse af 9. august 2013 genoptages ikke til fornyet behandling.

Jytte Scharling